Omul care poartă simbolul trandafirului

On Iulie 30, 2019

Încearcă să testezi vulnerabilitatea destinului tău, gestionându-ți evoluția ca și când ți-ai interpune rostul vieții între o mare putere de resemnare și binecuvântarea unei prezențe eterne.

Am încercat de multe ori să mă apropii de acea magnitudine a unui plus de imagine dat de modelul unei realități pământești cât mai perfecte, fără să aud glasul tainelor care își așteaptă dezlegarea cuvântului sacru, strigând neîncetat "ai grijă cum îți elaborezi partea de creație ! " Era acolo, mereu în preajma mea, conceptă ca *actualitas* , identitatea unei puteri ce reunește forța pământeană cu energiile supraomenești într-un cadru de rugăciune, dragoste și prietenie ce se clădește pe cunoașterea sensibilă a unei spiritualități inteligente, de o noblețe deosebită.

Trandafirul te face să vezi lucrurile altfel.

La un moment dat, crezusem că totul se naște dintr-un moment scurt de reflexie într-o oglindă care continuă să fie văzută mai mare decât este în realitate. Credeam că artistul își răscolește sufletul numai cu ce arată și își hotărăște soarta printr-o trecere într-un univers paralel, simțind în toate ceasurile, ca o sabie a lui Damocles, o poruncă ce vine mai de departe și poruncește mai strașnic decât cea pe care i-o strigă împrejurările: *"Nu uita că totul se întoarce, mai devreme sau mai târziu ! "*

Nu știu cum ar fi arătat trandafirul meu în alt univers, dar voi păstra veșnic în memorie imaginea lui de luptător singuratic, nobil, enigmatic și trist. Astfel, o personificare cu substantivul compus "bună-credință" nu poate fi evitată într-un context deja-vu, punând în prim planul unui simț al personajului de mare forță artistică, cu valoare de model, și al vieții sale foarte intense, temeiul unei tehnici de șevalet, a unei descoperiri de sine și a unei stări de transcendență.

Leadership: Îți situezi abordarea realității pe coordonatele trasate de "frumusețea unei capodopere" în elaborarea unui portret personalizat, cu convingerea că acesta poate reprezenta punctul de plecare esențial în cadrul unui demers de construcție a unei imagini de mare intensitate?

Trandafirul mă privește cu o anumită insistență, ca și când ar domina o lume în aparență obișnuită, dar în realitate miraculoasă. E frumusețea unei priviri la superlativ. Agent cauzal al sindromului de nemărginire a timpului. Îi simt prezența plină de emoție, dar și plină de intrigă, ca pe un refugiu în fața unei lumi ostile, ca pe un colțișor al vieții mele creatoare unde pot zice tot ce îmi trece prin minte, fără complexe, fără temeri, fără prejudecăți.

Calmul unei naturi mărețe se vede în starea sufletească pe care o generează spațiul unei realități cu contururi fragile.

Mă privește parcă ca pe-o minune, ca și când aș fi fost primul om în stare să-i înțeleagă implicațiile mistice, să empatizeze cu el, fapt ce-i conferă toată atenția după care tânjește numai un erou din "The NeverEnding Story". Iar acel visător introspectiv pe nume Bastian, plasat într-o realitate alternativă, care simbolizează (la fel ca trandafirul) conștiința unei permanente înnoiri spirituale, își alimenta adesea sufletul din imaginea unei aspirații autentice aparținând trecutului:

"Şi chiar dacă ar fi bănuit, tot n-ar fi acordat prea mare importanță unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimțite, iar când amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna așa cum era acum. Şi în acest fel i se potoli și dorința de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-și mai dorește un asemenea lucru.

Când ajunsese la punctul acesta începu să simtă o oarecare insatisfacție și i se trezi o nouă dorință. Să fii numai frumos nu e prea mare lucru ! Voia să fie și puternic, mai puternic decât toți. Cel mai puternic dintre puternici ! Iar a fi frumos și puternic nu are preț decât dacă ești oțelit, rezistent și spartan ! "

Bastian voia mai mult decât frumusețea unui chip neșters de scurgerea vremii, mult mai mult decât expresivitatea unui zâmbet sincer. Voia să fie posesorul unei minți sclipitoare. O nouă variantă a unei capodopere universale. Voia să experimenteze valoarea unei uniri Dumnezeiești. O super-putere într-o nouă realitate.

Leadership: Creația ta asigură o concordanță subînțeleasă între o viziune existențială și aducerea ei la realitate în cazul construirii unui simț al numitorului comun atribuit respectului față de providență: "Măsura corectă a omului este lovitura dură a destinului său"?

Ştiind că de fiecare dată când formulez o imagine a mea în baza unei asemănări cu un trandafir se înlocuiește un sens propriu cu unul figurat, respectând astfel o concordanță subînțeleasă între o viziune existențială și un limbaj artistic corespunzător, mă voi consola cu faptul că este o pură coincidență suprapunerea unor evenimente bine cunoscute peste condiția de ființă care îmbină atât de discret fragilitatea și infinitatea.

Această imagine mărește eficacitatea exprimării într-un proces al sinelui contra sinelui desfășurat în fața unei entități omnisciente.

Cu multă vreme în urmă am citit romanul lui Mika Waltari, "Amanții din Bizanț". Eroul pentru care timpul lucra mereu în favoarea sa, Ioannis Anghelos, experimentează prin rugăciune o mustrare de conștiință cu puțin timp înainte de căderea Constantinopolului în mâinile sultanului Mehmed II. Cu picăturile de apă ce-i alunecau pe obraji ca niște lacrimi, s-a rugat în inima lui:

"Îndură-Te, îndură-Te de mine, Tu, cel a cărui natură nu se poate explica ! Dacă există un înțeles în aceasta, îngăduie-mi să mă mai nasc o dată pe pământ ! Dă-mi înapoi închisoarea trupului meu, dă-mi înapoi lanțurile timpului efemer și ale locului mărginit, ca să mai simt o dată în mâna mea mâna unui om. Păcatul meu a fost că Ţi-am disprețuit lanțurile și le-am urât, chiar dacă au fost darul pe care Tu mi l-ai dat. Sunt cel mai slab, cel mai prăbușit, cel mai disprețuit dintre oameni, fiindcă mi-am închipuit că sunt puternic, nu numai înaintea oamenilor, ci și Înaintea Ta."

N-am uitat nicio clipă vorbele acestea. Lumea întreagă pare un moment înghețat într-un monolog istoric, o amintire a conștiinței pe care o experimentez de-a lungul unei linii trasate de o mână perfecționistă, o linie care trece toate sentimentele umanității printr-o umbră ruptă de lumină. Totul capătă independență absolută în această viață efemeră, precum liberul arbitru într-un cadru determinist, într-un stil de "pot să aleg între două opțiuni diferite", dar există o forță misterioasă care modifică întotdeauna capitolul cel mai important al fiecărui destin, conform unui plan mai amplu.

Încă nu m-am vindecat de uitarea a ceea ce mă face om, cu asumarea a ceea ce trebuia de mult să recunosc la mine conform prevederii lui Bias of Priene: *"Nu strânge altceva decât înțelepciune. E singurul bun pe care soarta nu ți-l poate lua."*

Integrarea tuturor simțirilor, percepțiilor, gândurilor omului într-o imagine complexă este un fenomen tipic de recunoaștere a formelor de autoanaliză prin reflexie multiplă, care poate fi descris prin două trăsături complementare: puterea și slăbiciunea.

Omul care poartă simbolul trandafirului își gestionează evoluția ca și când și-ar interpune rostul timpului petrecut pe acest pământ între o mare putere de resemnare și binecuvântarea unei prezențe eterne care reduce totdeauna existența, atât de fragilă, de la atracțiile deșarte la consolidarea durabilă a spiritului de veghere.

Dacă vedeți un om frumos într-un vis care vă vorbește despre putere, cu toată aparența pe care ar avea-o o stea dacă ar fi observată de la o distanță foarte mică, și simțiți prezența divină care izvorăște dintr-o rară perspectivă panoramică, amintiți-vă că toată splendoarea trandafirului stă în a-l descoperi zilnic, din nou și din nou, sub alt aspect, sub altă identitate, într-un alt decor și sub o altă formulă de creație artistică.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-poarta-simbolul-trandafirului.html